

Netetocht

Anne, Ferre, Jacques, Ludo, Peter en Wilfried

(10 augustus 2014)

Een stukje van de Kleine Nete tussen Herentals tot Emblem stond nog niet op mijn vaarlijstje. Dus werd het tijd om dit stukje "thuisland" eens met de kajak te verkennen. En gezien dit traject een traditional is in de Lierse Kano Club, schreef ik mij in op de vaarlijst. Op onze aanhangwagen lagen er die zaterdag 5 kajaks toen we naar Lier reden. Anne kwam op eigen kracht. De inrichters vonden het een goed idee om de kar verder vol te stouwen en hem naar Herentals te trekken. Voor de deelnemers was er immers een luxe reisbus voorzien, die hen naar de startplaats bracht. Aan het chalet vonden we ons materiaal terug en hadden rustig de tijd om er een potje gerstenat te nuttigen om uitdroging te voorkomen. Jacques en Ludo waren er niet gerust in. Ze meden alcoholische drank en zorgden ervoor bij de eerste van start te gaan, uit schrik om te verzuipen in de massale start. Een volkstoeloop kon je het nu ook niet noemen. De bus was aardig gevuld, maar staanplaatsen waren overbodig. Als wij een tijdje later onze peddels namen en de bootjes op het water legden, was het niet nodig om vooraf een nummertje te trekken.

Zomer op de Nete, met een goede waterstand, is het er aangenaam vertoeven. Tussen het groen, door de vele bochten richting Grobbendonk, terwijl de zon op ons bolleke scheen. Met ons drieën was het dan ook genietend peddelen naar de watermolen. Daar was ons tweetal noestig bezig hun boten over te dragen achter de barrage. Door elkaar een handje toe te steken verzeilden we stilaan in de grote groep. Het duurde dan ook een tijdje voor ons vijftal compleet was, en we in de richting van de duiker onder het Albertkanaal peddelden. Dit stukje kent voor Vlaamse normen een goed verval. We gleden vrij snel naar het kanaal toe. Dat het aan de duiker nog steeds stroomde ondervonden de deelnemers. Twee neergelaten laddertjes moesten de vaarders op de dijk helpen. Dat betekende ook dat slechts 2 man per keer naar boven konden klauteren. Snel werd het er drummen om aan een ladder te geraken. De stroming zorgde voor onrust in de meute. Deze nam menig peddelaar mee voorbij de ladders en dan diende er gekeerd te worden tegen de stroom met de duiker op de achtergrond. Niet zo evident voor sommigen. Deze hindernis genomen, stond de volgende opgave op de lijst. De oversteek van het Albertkanaal. De in elkaar gefruitselde pontons hielpen ons om gemakkelijker in en uit de boot te stappen. Voor de onzekere die dit "grote" water liefst vermeden was er een overzet voorzien. Een grote kano nam dan deelnemer en boot mee naar de overzijde. Af en toe was er een lichter die de moeilijkheidsgraad wat opdreef met zijn golfslag. Dit bezorgde een K1-er een nat pak. Na deze geslaagde opgave was het boterhammentijd. Een standje van de Lierse club zorgde er voor het laven van de dorstigen.

Daarna was het opnieuw afdalen naar de Nete. Weer lagen er twee houten ladders om een slijk bad te vermijden. Ik had mij onderaan de ladder geïnstalleerd om mijn clubgenoten een handje te helpen bij de instap. Maar

spoedig werd ik er gebombardeerd tot algemene hulppost voor iedereen. Gelukkig was er een hapering in het systeem en kon ik me snel uit de voeten maken. Ludo en Jacques waren al een heel eind op weg als mijn kajak eindelijk op het water dobberde. Samen met Wilfried en Peter ging het richting Emblem. Terwijl mijn compagnons wat keuvelden met andere peddelaars, ging ik stiekem op zoek naar onze koplopers.

De onzekerheid over de juiste uitstapplaats in Emblem maakte ons tweetal een beetje peddellam. Hun cadans ging snel de hoogte in als ik me bij hen voegde. Met zijn drieën bereikten we de duiker onder het Netekanaal. Hier leidde een vaste ladder naar de dijk. Het was wel sleurwerk om de boten enkele meters hoger op de dijk te krijgen. Als we onze 3 kajaks naast het Netekanaal hadden gedeponerd, arriveerden ook Peter en Wilfried. Samen werd er besloten een bezoek te brengen aan het botenhuis van Emblem, onder de leuze ook een andere VVW-er te steunen.

Nadat we er waren gelaafd werd het laatste stuk aangevat.

Opnieuw met een trap naar de Nete. Hier was het even drummen want ook anderen hadden dezelfde intentie. Gezamenlijk peddelden we stroomopwaarts. Het tij was inmiddels gekeerd. Lepe Wilfried wist zijn kajak zo te manoeuvreren dat hij als eerste bij het Lierse laddertje arriveerde. Voor ons werd het drummen om aan de overzijde op de plas te geraken. De Lierse vijver voor het clublokaal was zo goed als vol gegroeid met waterplanten. Bij elke peddelslag kwam er een rottend reukje vrij. We waren dan ook blij om snel die laatste uitstap te maken. Wie dacht dat de tocht eindigde op de Lierse vest had zich schromelijk vergist. Er restte de deelnemers nog een pak labeur. De kajaks tot op de parking van de school sleuren was geen kattenpis, zweetdruppels druppelden er op de dals. Het drankje na deze prestatie was bijzonder welgekomen.

Met vieren zochten we een poos later een uitweg uit de stad Lier, niet eenvoudig. Wilfried en Anne bleven ter plekke genieten van het mosselvestijn, verstandige lui!

Ferre